

پیام افتتاحیه دالی ویل در برنامه «شجاعت در زمان ما: همبستگی برای آزادی زندانیان سیاسی ایران» 9 ژانویه 2022

شما شنیدید که چرا این کمپین یک وضعیت اضطراری است و چرا ما از مردم می‌خواهیم که اکنون برای ایجاد یک جنبش جهانی مورد نیاز برای آزادی زندانیان سیاسی ایران اقدام کنند. این یک موضع نمادین نیست، بلکه یک هدف مشخص است.

روز گذشته، سازمان قلم آمریکا (پن) با انتشار بیانیه‌ای نوشت: بکتاش آبتین، شاعر، فیلمساز و برنده جایزه آزادی نویسندگی قلم/باربی ۲۰۲۱ ایرانی بر اثر ابتلا به کووید-۱۹ در بیمارستانی در تهران درگذشت. بدترین ترس‌های ما امروز محقق شد، در حالی که ما عزادار مرگ کاملاً قابل پیشگیری بکتاش آبتین هستیم، کووید یک قاتل طبیعی است، اما مرگ آبتین در هر مرحله توسط دولت ایران کمک و حمایت شد. در زندان اوین تهران یک رویداد فوق‌العاده همیشگی بود و حبس ناعادلانه او را از شهریور سال گذشته به یک حکم اعدام تبدیل کرد. آبتین از درمان پزشکی محروم شد، بیماری‌های زمینه‌ای او نادیده گرفته شد و گاه به بند و غل و زنجیر به تختش بسته می‌شد. او یک قهرمان واقعی آزادی بیان و یک رهبر ثابت قدم در جامعه ادبی و حقوق بشر ایران بود. وقتی این نقش شجاع هدفی را بر پشتش می‌نشانند، نه تکان خورد و نه پنهان شد. ما از آبتین به عنوان یک شاعر و فیلمساز با استعداد و همچنین به عنوان یک متفکر شجاع و یک مدافع شریف یاد خواهیم کرد.

درفراخوان اضطراری کمپین ما (EA) با عنوان مناسب "زندگی زندانیان سیاسی ایران در خطر است، ما باید بسرعت اقدام کنیم!" این به عنوان یک آگهی در نسخه تابستانی نشریه *New York Review of Books* چاپ شد، وضوح سیاسی و بیشتری را در این مبارزه مرگ و زندگی ارائه می‌دهد. این فراخوان توسط بیش از 3100 نفر از جمله نوام چامسکی، گلوریا استینام، شیرین عبادی، دن السبرگ، آریل دورفمن، جودیت باتلر، جودی ویلیامز و ریموند لوتا امضا شده است. فراخوان ما برای آزادی زندانیان سیاسی شرایط اخلاقی و سیاسی درستی را، با محتوا و مطالبات قدرتمند خود، آغوش گسترده مردم عدالت خواه، و وسعت و برجستگی امضاکنندگان متعدد آن - از 40 کشور و هر قاره به جز قطب جنوب، تعیین می‌کند. این فراخوان به طور انتقادی و منحصر به فرد از مردم در ایالات متحده و در سطح جهان می‌خواهد تا در برابر سرکوب وحشیانه رژیم ایران بایستند و در عین حال با تهدیدات یا تجاوزات ایالات متحده به ایران مخالفت کنند. فراخوان ما مرزها را درنوردیده و جامعه‌ای از مردم از هر طبقه‌ای را تشکیل داده است که برای زندانیان سیاسی ایران می‌جنگند. یک نمونه قدرتمند آن، تظاهرات در سفارت ایران در 6 ژانویه در بوگوتا کلمبیا بود. می‌توانید در صفحه جنبش جهانی freeiranspoliticalprisonersnow.org درباره این موضوع بیشتر بیاموزید و اجازه دهید این روحیه بین‌المللی را گسترش دهیم.

فراخوان اضطراری ما می‌گوید: «دولت‌های ایالات متحده و ایران بر اساس منافع ملی خود عمل می‌کنند. کارزار ما از سوی دیگر از منافع بشریت ناشی می‌شود. ما مردم آمریکا و ایران، همراه با مردم جهان، منافع مشترک خودمان را داریم و به عنوان بخشی از رسیدن به دنیایی بهتر، باید برای دفاع از زندانیان سیاسی ایران متحد شویم. ما همچنین معتقدیم که مردم ایالات متحده با توجه به سابقه مداخله در ایران، مسئولیت ویژه‌ای دارند. یعنی باید بسیار گسترده در برابر این سرکوب ظالمانه جمهوری اسلامی ایران متحد شویم و با هرگونه تحرکات جنگی دولت آمریکا که درد و رنج غیرقابل تحمل بیشتری را برای مردم ایران به همراه خواهد داشت، مقابله کنیم.»

همه اینها را امروز از سخنرانان و بیانیه‌های همبستگی بیشتر خواهید شنید - نه فقط سرکوب وحشتناک بلکه مقاومت شدید در ایران. درک اینکه چرا می‌گوییم این زندانیان سیاسی نماینده قهرمانی زمان ما هستند، بسیار مهم است. آنچه در ایران می‌گذرد، نه تنها تعصب تئوکراتیک 43 ساله جمهوری اسلامی ایران است، بلکه وحشتناک است. جمهوری اسلامی ایران در سال 2017، 2019 و بارها در سال 2021 مورد قیام‌های عظیم و قهرمانانه مردم ایران قرار گرفته است. زندانیان سیاسی امید به آینده‌ای متفاوت را نشان می‌دهند. ما از همه می‌خواهیم که در کنار آنها بایستند زیرا آنها جنگجویان خط مقدم در ایران هستند که ایستاده‌اند و بسیاری از آنها به دنبال راهی متفاوت برای جهان هستند. در فراخوان اضطراری ما به راه دیگری در مطالبه رژیم اسلامی اشاره می‌کند: «کلیه زندانیان سیاسی ایران را فوراً آزاد کنید!» و همچنین به دولت آمریکا می‌گوییم: «دست از حرکات و تهدیدات جنگی علیه ایران بردارید و تحریم‌های آمریکا را لغو کنید!»

من می‌خواهم سخنان قدرتمند آریل دورفمن را که او برای کمپین ما ارسال کرد و بیانگر انسانیت عمیق، شفقت و احساس خویشاوندی او با مردم ایران و زندانیان سیاسی است، به اشتراک بگذارم:

«اگر من وارد کمپین اضطراری برای آزادی زندانیان سیاسی در ایران شده‌ام، به این دلیل است که می‌دانم این ابتکار عمل توجه مردم را به زنان و مردان در بند در آن کشور جلب خواهد کرد، و اگر فشار کافی بر روی رهبران و

سردمداران آن وارد شود فردا می تواند آن عزیزان را از شر شرایط وحشتناک و بی عدالتی مفرط خلاص کند و حتی اگر آن رهبران و سردمداران به ما گوش ندهند، من بر مبنای تجربه شخصی- اعتقاد دارم که به زندانیان قدرت زنده ماندن و استقامت می دهد. آنها صدای ما را می شنوند، آنها می فهمند که دیگران در اقصی نقاط دنیا و در دور دست ها ، به آنچه برای آنان اتفاق می افتد، اهمیت می دهند. ما نباید آنها را نا امید و بدون پشتیبان بگذاریم.»